

EEN BEKKENBODEMMATJE VE *'Ik was mijn begrafenis*

Monique (56) leed al jaren aan stressincontinentie en was echt de wanhoop nabij. Tot haar uroloog zes jaar geleden met dé oplossing kwam: een bekkenbodemmatje zou haar in één klap van al haar klachten afhelpen. Het liep heel anders. Na de ogenschijnlijk eenvoudige ingreep kreeg Monique tal van klachten, die haar uiteindelijk bijna fataal werden. "Ik woog nog maar achtendertig kilo, de kans was groot dat ik een nieuwe operatie niet zou overleven. We moesten rekening houden met het ergste."

Tekst: Renée Brouwer - Foto's: privébezi

De dag dat ik bij mijn uroloog op het spreekuur kwam om te praten over mijn klachten herinner ik me nog goed. Ik had al jaren last van stressincontinentie, waarschijnlijk een gevolg van mijn zwangerschap op latere leeftijd. Daar wilde ik nu eindelijk eens vanaf. Op aanraden van mijn arts volgde ik eerst een jaar bekkenbodetherapie. Helaas zonder resultaat. Daarom schreef hij me ook nog wat andere hulpmiddelen voor, maar ook die hielpen niet. Ik was echt de wanhoop nabij en vertelde hem over de ongemakken die ik ervoer. Het is toch ook een beetje gênant als je als volwassen vrouw steeds ongewild urine laat lopen?

Er moest toch iets zijn waarmee dit vervelende probleem opgelost kon worden? Mijn uroloog begon toen over een bekkenbodemmatje. Dat zou mijn bekkenbodem verstevigen, waardoor ik vanzelf weer meer grip op mijn blaas zou krijgen.

'Mijn arts zei letterlijk dat ik niet goed bij mijn hoofd was. Met die matjes was niks mis!'

Het matje kon via een simpele kijkoperatie ingebracht worden en zou direct werken. Het klonk bijna te mooi om waar te

zijn. Was dat dan de oplossing? Een klein matje waardoor ik eindelijk van mijn incontinentie af zou zijn?"

Twijfels

"Toevallig had ik enige tijd daarvoor iets op tv voorbij zien komen over deze matjes. Er bleken nogal wat problemen mee te zijn en veel vrouwen hadden na hun ingreep nare klachten gekregen, dus ik sprak mijn twijfels uit. Waren die matjes wel verantwoord? En hoe zat het precies met die vrouwen die er klachten aan overgehouden hadden? Mijn uroloog wuifde mijn twijfels meteen weg. Nee hoor, er was absoluut niks aan de hand met het bekkenbodemmatje dat hij wilde plaatsen. Sinds die tv-uitzending waren die matjes helemaal vernieuwd en ze waren honderd procent veilig. Ik hoefde me echt nergens zorgen om te maken. Door dat tv-programma wist ik

ook dat bekkenbodemmatjes kunststof bevatten, en daar was ik allergisch voor. Daar was ik een paar jaar eerder achter

RWOESTTE MONIQUES LEVEN *al aan het regelen'*

gekomen, toen ik mijn neus had gebroken en ter versteviging tijdelijk een soort neusbrug van kunststof had gekregen. Mijn hele gezicht zwol toen op en ik kreeg hoge koorts. Ik bleek niet tegen kunststof te kunnen. Ook daarom was ik niet al te enthousiast over het voorstel van mijn uroloog, maar hij verzekerde me nogmaals dat er echt niks aan de hand was met die matjes. Hij had naar eigen zeggen vrouwen aan de lopende band geholpen en er was nog nooit iemand met klachten teruggekomen."

Graatmager

"En zo werd er in 2014 bij mij een bekkenbodematje geplaatst. Op de dag van de ingreep was ik erg opgewonden. Mijn arts had me volledig overtuigd, dus ik vertrouwde op het mooie vooruitzicht dat hij mij had voorgespiegeld. Eindelijk zou ik van al mijn klachten af zijn. Eindelijk zou ik me weer helemaal vrouw voelen. Ik kon niet wachten! Helaas verliep het anders. Toen ik wakker werd uit de narcose, had ik direct last van een verlamd been. Ook voelde ik een hevige pijn in mijn bekkenbodem, precies op de plek waar het matje geplaatst was. Alsof ik opengescheurd werd en er messen in me werden gestoken. Natuurlijk zei ik dat meteen, maar volgens mijn arts waren het gewoon de naweën van de ingreep. Het

verlamde gevoel in mijn been was een complicatie. Er was een zenuw geraakt tijdens de ingreep, dat gebeurde wel vaker. En de pijn... Die moest vanzelf overgaan. Ik kreeg het advies om het rustig aan te doen. 'Geef het zo'n vier maanden de tijd,' zei hij. 'Dan zal het echt wel

en we hebben verder geen familie en maar weinig vrienden om op terug te vallen. Het was ontzettend moeilijk voor haar om mij zo te zien."

Psychisch

"Na twee maanden zocht ik opnieuw contact met mijn arts.

'Mijn lichaam leek de strijd te verliezen. In dit tempo hield ik het geen vier maanden meer vol'

beter zijn allemaal! Maar het werd niet beter. Het ging juist steeds slechter. Hoe langer het duurde, hoe ellendiger ik me voelde. Ik liep met een kruk vanwege mijn been, had veel pijn en kreeg nog meer vage klachten. Zo was ik na de operatie enorm moe, had ik pijn aan mijn gewrichten en darmen, en kreeg ik last van obstipatie, ontstoken tandvlees en een droge mond. Daarnaast had ik opeens allerlei allergieën en verloor ik extreem veel gewicht: ik ging van zesenvijftig naar achtendertig kilo! Ik was graatmager en doodop. Ik kon alleen maar de hele dag op bed of op de bank liggen. Meer ging niet. Het was vreselijk. Niet alleen voor mij, maar ook voor mijn veertienjarige dochter Branca. Haar vader is overleden

Ik kreeg op een nacht opeens zo veel pijn dat ik niet meer wist waar ik het zoeken moest. Het voelde alsof er iets afscheurde in mijn bekkenbodem. Zelf wist ik dan ook zeker dat het niet goed zat, maar mijn arts vond het onzin. Zo zei hij letterlijk: 'U bent niet goed bij uw hoofd. Geen idee waarom u die klachten heeft, maar met de matjes is echt niks mis. Nogmaals, ze zijn volkomen veilig. Het zit dus waarschijnlijk tussen uw oren en ik verwijs u daarom graag door voor psychische hulp.' Het voelde als een vreselijke klap in mijn gezicht. Die laatdunkende houding van die man... Hij nam me totaal niet serieus. Maar ik was toch zeker niet gek? Of toch wel? Door alle pijn en die aanhoudende ►

Links: Monique nu
rechts: Monique vroeger

voor vrouwen die veel klachten ervaren na plaatsing van een bekkenbodemmatje. Wat bleek? Ik was niet de enige! Er waren een heleboel andere vrouwen met dezelfde nare, vage klachten. Sommigen van hen waren zelfs zó ziek geworden dat ze er uiteindelijk aan waren overleden! Ik schrok me kapot toen ik dat las en nam direct contact

afstoten was. Dat ging echter niet zo makkelijk, want de kans was groot dat het matje vanbinnen al aan het vergroeien was met mijn organen. En dus leek mijn lichaam het gevecht te gaan verliezen... In dit tempo zou ik het geen vier maanden meer volhouden en vrijwel zeker komen te overlijden."

Onwerkelijk

"De auto-immuundeskundige adviseerde om het matje zo snel mogelijk te laten verwijderen. Er waren echter maar weinig artsen in Nederland die dat wilden doen en terug naar mijn uroloog wilde ik niet meer. Die man hoefde ik echt nooit meer

'Ik moest mijn dochter voorbereiden op mijn eventuele overlijden. Het is niet te beschrijven hoe hartverscheurend dat was'

vermoeidheid was ik echt helemaal op. Ik had geen weerstand meer en begon aan mezelf te twijfelen. Stelde ik me nou aan? Voelde ik iets wat er helemaal niet was? Mijn uroloog was de deskundige, hij had er verstand van. Ik begreep er echt helemaal niks meer van."

Lotgenoten

"Ondanks al mijn lichamelijke klachten vond ik toch nog de kracht om zelf op onderzoek uit te gaan. Van mijn arts hoefde ik duidelijk niks te verwachten, dus moest ik op zoek naar andere hulp. Online stuitte ik al snel op het steunpunt Meshed Up. Deze organisatie zet zich in

op met een van de oprichtsters van Meshed Up, Maria Smit. Tot mijn grote opluchting nam zij me wél direct serieus. Ze bracht me in contact met een auto-immuundeskundige, die veel onderzoek had gedaan naar de schadelijke gevolgen van bekkenbodemmatjes. Ik vertelde hem over mijn klachten en na uitgebreid bloedonderzoek wist hij precies wat er met me aan de hand was. Als gevolg van de ingreep had ik volgens hem het ASIA-syndroom ontwikkeld. Met andere woorden: mijn immuunsysteem was erg aangetast. Alle symptomen wezen erop dat mijn lichaam het bekkenbodemmatje aan het

te zien. Gelukkig kwam ik met hulp van Maria uiteindelijk terecht bij een arts in Groningen die mij wel wilde helpen. Er was alleen één probleem: ik was zo veel afgevallen, dat ik te weinig woog om een nieuwe operatie aan te kunnen. De arts was bang dat ik het met mijn achtendertig kilo niet zou overleven. Onder begeleiding van een internist heb ik toen heel erg mijn best gedaan om iets aan te komen, maar verder dan eenenveertig kilo kwam ik niet. Uiteindelijk werd ik zes weken later geopereerd. Als ik er nu aan terugdenk, word ik weer emotioneel. Wat was dat vreselijk. Vanwege mijn

slechte gezondheid was de kans groot dat ik niet levend uit de operatie zou komen en daarom hield ik rekening met het ergste. Hoewel ik het verschrikkelijk moeilijk vond, besloot ik mijn dochter voor te bereiden op mijn eventuele overlijden. Het is niet te beschrijven hoe hartverscheurend dat was. Maar ik moest het wel doen, want ik wist gewoon echt niet of ik er na de operatie nog zou zijn. Daarom wilde ik alles alvast geregeld hebben, voor het geval dat. Achteraf echt onwerkelijk. Nog niet zo lang geleden had ik een 'simpele' ingreep ondergaan en nu was ik mijn begrafenis aan het regelen voor het geval ik niet meer wakker zou worden... Het moeilijkste vond ik de vraag wie er voor mijn dochter moest gaan zorgen als ik er niet meer zou zijn. Ik had verder niemand, maar toen ik eenmaal in contact kwam met Meshed Up, kreeg ik al snel een band met andere lotgenoten. Met één vrouw had ik zo'n fijne klik, dat zij aanbood om voor mijn dochter te zorgen als ik er niet meer zou zijn. Een verschrikkelijke gedachte, maar ergens ook een opluchting dat mijn dochter in ieder geval opgevangen zou worden door iemand die ik kende."

Levenslang

"Godzijdank verliep de tweede operatie redelijk goed. Althans... De arts kon het matje met moeite verwijderen. Het bleek erg verschoven te zijn en was voor een deel al vergroeid met mijn schaambot. Dat verklaarde de pijn die ik al vanaf het begin had gevoeld. Het matje was letterlijk aan het scheuren! Het was onze grote hoop dat de pijn na de operatie zou verdwijnen, maar dat was helaas niet het geval. Het matje

had mijn zenuwen al zodanig aangetast dat ik waarschijnlijk de rest van mijn leven veel pijn zal blijven houden. Het gevaar om te overlijden is wel geweken en ik kan mijn dochter gelukkig zien opgroeien. Maar elke dag blijft een strijd voor mij. Naast veel pijn, heb ik ook nog steeds last van mijn darmen, allergieën en ontstekingen. Ook mijn lage gewicht blijft een levenslange strijd. Hierdoor kan ik nog maar beperkt werken en zit ik helaas veel thuis. Ook loop ik nog

andere landen zijn dezelfde bekkenbodematjes zelfs allang verboden. Natuurlijk heb ik erover nagedacht om de desbetreffende arts aan te klagen, maar in die tijd had ik daar de kracht en de financiële middelen niet voor. Nu ben ik helaas te laat. Je moet binnen vijf jaar na een ingreep een klacht indienen. Met al mijn lichamelijke klachten zijn mijn vooruitzichten niet al te rooskleurig. Zelf word ik dus

'Kijk uit met wat je in je lichaam laat plaatsens. Heb je twijfels? Doe het dan vooral niet!'

steeds met een kruk. Als ik dit allemaal van tevoren had geweten, had ik dat matje natuurlijk nooit laten plaatsens. Ik vertrouwde volledig op mijn arts en voel me zwaar in de steek gelaten. Hoe heeft dit kunnen gebeuren? En waarom heeft hij me nooit serieus genomen? Ik ben niet de enige vrouw met deze klachten. In

niet meer beter, maar ik vertel mijn verhaal vooral om andere vrouwen te waarschuwen. Een simpele ingreep verwoestte mijn leven. Laat dat jou niet gebeuren. Wees voorzichtig met wat je in je lichaam laat plaatsens. Doe zelf goed onderzoek en luister naar je gevoel. Heb je twijfels? Doe het dan vooral niet!" ■

Meer informatie

Het tv-programma *Radar* besteedde in 2012 voor het eerst aandacht aan de ernstige lichamelijke klachten die patiënten overhielden aan de plaatsing van een bekkenbodematje. Bij sommige vrouwen waren de klachten zelfs zo erg dat ze uiteindelijk voor euthanasie kozen. Vorig jaar werd het gebruik van alle bekkenbodematjes in Amerika verboden. Steunpunt Meshed Up strijdt voor een verbod in Nederland. *Meer weten? Kijk op: www.meshedup.eu.*